

ESPERIT, CAP ON GUIES LES NOSTRES ESGLÉSIES?

Comunicació Pastoral dels Bisbes catalans als 25 anys del Concili Provincial Tarraconense del 1995

Sortir en temps de crisi

En aquest sentit, pensem que és l'hora de retrobar la dimensió espiritual mitjançant l'amistat amb Déu i la pregària, i alhora aprofundir en la dimensió social de la fe, encunyant un nou mot d'ordre: «No et quedis a casa». Certament, no ens podem quedar a casa a l'hora de defensar la vida dels ancians i de la seva igualtat de drets amb totes les altres persones. No ens podem quedar a casa a l'hora d'escoltar la veu dels pobres i dels considerats perifèrics, i de donar-los el lloc just en un món del qual ells també en formen part. No podem quedar-nos a casa a l'hora d'empènyer projectes d'humanització de les societats globals i, en particular, la nostra. Cal vèncer, com afirma el Papa Francesc, «l'egoisme dels interessos particulars i la temptació de tornar al passat». En aquest camí ens hi ajudarà de ben segur la darrera encíclica del papa Francesc, *Fratelli tutti*, que cerca fer-nos «capaços de reaccionar amb un nou somni de fraternitat i d'amistat social que no es quedi en paraules» (FT, 6).

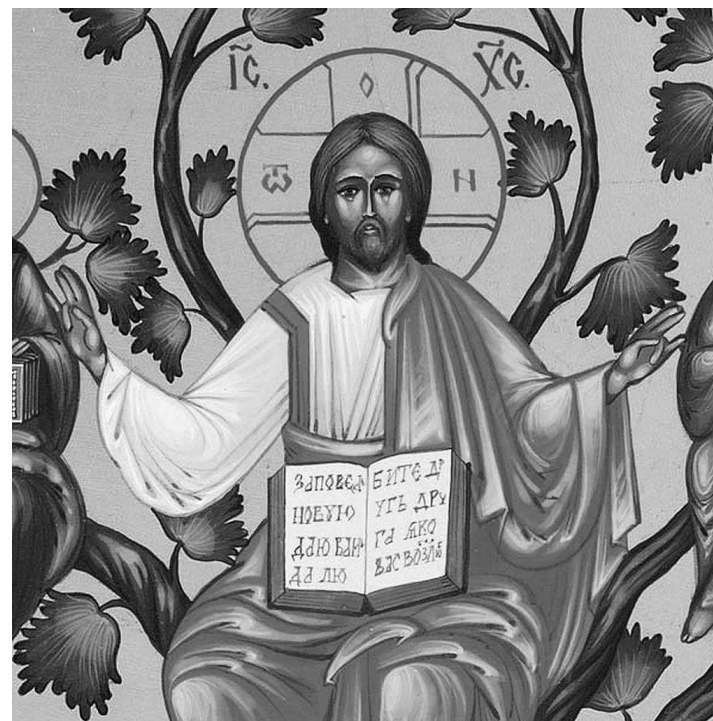
La pandèmia no ens ha de fer tirar enrere. Més aviat, la necessària reconstrucció i els nous projectes que s'aniran elaborant ens han de trobar preparats per fer una contribució explícita com a deixebles de l'Evangeli de Jesús en qualsevol dels nivells d'actuació i dels camps d'acció que estiguin al nostre abast. Els cristians no podem inhibir-nos com si no tinguéssim res a dir. En un temps d'innovacions i de nous dissenys socials i culturals, la veu dels qui són i se senten membres de l'Església ha de ressonar sense por. La paraula creativa i profètica del Papa Francesc, respectada i escoltada fins i tot en ambients no directament eclesials, és un referent que hem de mantenir i proposar amb insistència. Pensem que aquest temps de pandèmia és un temps oportú, un *kairós*, per a escampar i comunicar, de paraula i amb les obres, la bona nova de l'Evangeli. Aquesta era la proposta de fons del Concili Tarraconense de 1995 i continua essent un objectiu vàlid, vint-i-cinc anys després.

(continuarà)

Diumenge, 2 de maig de 2021. Núm. 597

DIUMENGE V DE PASQUA

SENSE JESÚS, NO PODEM FER RES

A vegades solem dir que la Paraula de Déu és fosca, incomprensible, que costa d'entendre, que no sabem què vol dir, que té un llenguatge arcaic... No és pas així avui. No només és clara, sinó que fins i tot podríem dir que és actual: “... que el nostre amor no sigui només de frases i paraules, sinó de fets i de veritat.” (segona lectura).

Dit d'altra manera, que no siguem cristians només de nom, sinó amb tota la nostra vida. I és que és molt fàcil dir-se cristià, però ser-ho, costa més, perquè cal estimar de veritat, com Jesús.

Ara bé, superar aquesta dificultat del viure cristià té un secret. Seria molt difícil intentar ser cristià per les nostres. També seria difícil voler ser cristià prescindint dels altres, de la comunitat, de l'Església. Encara seria més difícil ser cristià menyspreant els altres –no només seria difícil, fins i tot seria impossible–. Però tot i voler ser cristià amb els altres i per als altres costaria molt ser-ne si prescindíssim de l'únic que ens pot donar el nom i el fer de cristians: Jesús. “Sense mi, no podrieu fer res” (evangeli).

Quantes vegades intentem fer coses, sense tenir en compte Jesús, al marge de la nostra fe? No us sembla que seriem cristians més coherents i autèntics si ens proposéssim de viure tota la nostra vida, sempre, amb Jesús, units a ell, com la sarment amb el cep? Llavors sí que donariem fruit, el fruit que Déu espera de tots i cada un de nosaltres.

Jesús fa servir aquesta comparança moltes vegades al llarg de la seva predicació: Espera fruits de la figuera i si no li'n dona, mana que s'assequi. Ens recorda que distingirem els falsos profetes dels veritables, pels seus fruits. I sobretot quan afirma “*Si el gra de blat quan cau a terra no mor, queda sol, però si mor, dóna molt de fruit*”

El que importa no és ser cristians (de nom), sinó fer de cristians, actuar com a cristians, és a dir: estimant amb fets i de veritat.

No vulguem ser sarments seques, separades del tronc de saba viva que és Jesús ressuscitat. Només units al tronc, al cep veritable, podrem donar fruit abundant. I encara hem de tenir en compte que per millorar el nostre fruit hem de deixar que el Pare, que és el vinyater, ens esporgui i ens netegi, encara que a vegades alguna esporgada ens dolgui.

L'Eucaristia, el pa de la vida, és Jesús mateix que se'ns dona com a aliment per tal que restem ben units amb ell. La comunió amb el pa eucarístic ens fa sentir la comunió amb Crist, que també ens uneix en comunió amb els nostres germans. Que ell sigui la nostra força per tal que avui i sempre donem un fruit ben esponderós i abundant.■

HORARI DE MISSES

BASÍLICA SANT FELIU

Vigílies: 18'30. Festius: 12'00 i 18'30. Feiners: 18'30

MONESTIR SANT DANIEL

Festius: 9'30. Feiners: 8'30 (Celebració de la Paraula)

MISSES ENCOMANADES

Dissabte, 1: 18,30: Pel poble
Diumenge, 2: 12,00: Pels Mossens difunts de la Parròquia
18,30: Tomàs Camós i Clara Alsina
Dilluns, 3: 18'30: Família Figueras Xifra
Dimarts, 4: 18,30: Intenció particular
Dimecres, 5: 18,30: Melcior Xargay Rubirola
Dijous, 6: 18,30: Francesc Bartumeu Sanllehí
Divendres, 7: 18,30: Pel difunts de la parròquia
Dissabte, 8: 18,30: Jaume Vallmajor i Joana Terradas
Diumenge, 9: 12,00: Pel poble
18,30: Intenció particular

* * * * *

CONFESSIONS

Cada dia: 18'00 - 18'25. Diumenges: 11'45 - 11'55 i 18'00 - 18'25.

DESPATX PARROQUIAL

Dijous de 12'00 - 13'00 i de 17'00 - 18'00 i a hores convingudes.

PRIMER DIVENDRES

Divendres, 7 de maig a les 18,30: Missa i tot seguit Exposició del Santíssim. Pregària i Benedicció amb el Santíssim.

HA REBUT EL BAPTISME

Adriana Pérez Ruiz

HAN MORT EN LA PAU DEL SENYOR

31 de gener: Narcisa Poch i Balliu

10 de febrer: Joaquim de Llobet i Guillamet

14 de març: Blanca Romero Lerena

20 d'abril: Josep Tarrés i Fontan